

ЛІТЕРАТУРНО-НАУКОВИЙ

ВІСНИК.

ВИДАС

УКРАЇНСЬКО-РУСЬКА ВИДАВНИЧА СПІЛКА У ЛЬВОВІ.

Редакційний комітет:

Володимир Гнатюк, Михайло Грушевський,
др. Іван Франко.

За редакцію відповідає: Володимир Гнатюк.

РІЧНИК IX. ТОМ XXXIII.

У ЛЬВОВІ, 1906.

З друкарні Наукового Товариства імені Шевченка
під зарядом К. Беднарського

Зміст трицятъ третього тому.

За січень, лютий, март 1906 р.

I. Поезії.

Наш альбом:	стор.
Мих. Вороний: Хвиля, Налімпсест, На бульварі	3, 421, 521
Ів. Франко: Блажень мужъ	3
Надія Кібалльчик: Переспів	3—4
Василь Пачовський: Г знову	4
Ілько Гаврилюк: Посеред моїх чорних днів	21
Степан Чарнецький: На чужий мотив . .	37
Петро Карманський: Неначе заточник	93
Іван Боровик: Думка	100
П. Капельгородський: Сон	206
Уляна Кравченко: Люблю	243
Віктор Забіла: Співи крізь сльози, 1—16 (к. буде) .	407—420
Марійка Підгірянка: Співанки	426

З чужих поетів:

Люренц Стекетті: Сонет, пер. П. Грабовський	89
Йоган В. Гете: Гра в лиса, пер. Д. Йосифович	136
С. Надсон: Мрії, пер. Грицько Кернеренко . .	280—283
Осип Лянгер: Не багато живу в сьвіті, пер. П. Грабовський	296
Людевіт Штур: У горах, пер. П. Грабовський . .	311
Вячеслав Ганка: До Лаби, пер. П. Грабовський . .	506
Митро Деметер: Пісня невольника, пер. П. Грабовський	515
Г. Е. Лессінг: Притча про три перстені, пер. Ів. Франко	534—543

II. Повісти, новелі, драми.

Іван Франко: Як Юра Шикманюк брив Чоремош є—21,	224—243,
	444—457
Ганна Барвінок: Горе на горе скинулося	58—72
Евгенія Ярошинська: Смерть за життя	90—93

	стор
<i>Михайло Луків</i> : Боротьба в головою	197—206
<i>Сергій Волох</i> : Петро Лелека .	246—260
<i>Наталія Романович</i> : Із днів боротьби	
І. Памяти Ольги Михайлівни Генкін	421—423
ІІ. Похорон	423—426
<i>Орищчин</i> : Сирватка	486—489

<i>Фрідріх Ніцше</i> : Із книги „Так мовив Заратустра“, пе- реклав М. Мочульський	57
<i>Готфрід Келлер</i> : Мереточка, пер. І. Ф.	129—136
<i>Марк Твайн</i> : Ріттерова Історія, пер. Ю. Шанкевич	297—311
<i>С. Елпаторевский</i> : „Середній урожай“, пер. В. Г.	329—337
<i>Оля Ганссон</i> : I. Душогуб } II. Гортанка } пер. М. Мочульський	507—509 509—515
<i>Кнут Гамсун</i> : Побіда жінки, пер. В.	522 527
<i>Шолем-Алейхем</i> : Дядько Шіні та тітка Рейся, пер. Грицько Кернеренко	544—550

III. Література, наука, штука.

<i>М. Г.</i> : Від редакції	1—2
<i>О. Коваленко-Журбенка</i> : Однацять днів на панцир- нику „Князь Потемкін Тавріческій“ (д буде)	22—37
	207—223, 431—443
<i>Стефан Томашівський</i> : Володимир Антонович. Його діяльність на полі історичної науки	38—56, 261—280, 458—485
<i>Non scholae, sed vitae</i> . I. Олекса Іванчук: З нашої се- редньої школи	73—81
II. <i>Др. І. Біденкап</i> : Відвага її культура, школа її бояливість, переклав В. ІІ.	81—89
Наукові листки:	
I. <i>Др. Марк Ляндау</i> : Адам во грісіх, пер. І. Ф.	94—100
II. <i>A. Кримський</i> : Ода Сафо в перекладі Ів. Котляревського	516 517
III. <i>Др. Ф. Майлі</i> : Основи писаного права, пер. І. Ф.	517—521
<i>Др. Владан Джорджевич</i> : Утворене моєго міністер- ства, переклав С. Д.	101—128
<i>Петро Карманський</i> : Памяти Володимира Лесевича .	137—142
<i>Іван Франко</i> : Русько-польська згода і українсько-поль- ське братанє	152—166
<i>Михайло Грушевський</i> : Дорогою віків	244—245
<i>Іван Франко</i> : Bel parlar gentile	289—296
<i>Володимир Гнатюк</i> : Видавнича Спілка	312—324
<i>Михайло Лозинський</i> : Роман Сембратович. Посмертна згадка	325—328

<i>Vivus</i> : З нашої поетичної піви:	
I. Дудар і Епопеї піснь третя Якова Зробека	373 - 379
II. Остан Луцький, З моїх днів	379 - 383
III. М. Θ. Глушкевичъ. Мелодії .	383 - 385
IV. В. Іеркуj, Słowo o рицкі Igora	588 - 594
<i>Іван Франко</i> : Своя своїх не познаша	386 - 388
<i>Іван Франко</i> : Поезії Віктора Забіли	395 - 406
<i>Михайло Лозинський</i> : Становище польських і великоруських соціялістичних партій до українського питання (д. буде)	490 506
<i>Ф. Ш.</i> : Лессінгів „Натаан Мудрий“, пер. М. Л.	528 - 534
<i>B.</i> : Честь праці	551 - 557
<i>Михайло Грушевський</i> : З біжучої хвилі 143 - 151,	338 - 344
— „Самоотвержене Малороссіянъ“	558 - 564
<i>Михайло Лозинський</i> : З австрійської України 167 188,	345 - 372,
	565 - 587
Бібліографія	189 - 194, 389 392, 595 - 597
Книжки надіслані до редакції.	195, 392 - 393, 597 - 598

ВІД РЕДАКЦІЇ.

Вступаючи в дев'ятий рік свого видання, наш журнал, заснований в столітні роковини українського відродження, зістаеться вірний тій меті, яку поставив собі тоді — служити українському відродженню, то значить змаганням до широкого й успішного розвою українського народу на полі суспільно-політичнім, економічнім, культурнім і національнім — опертого на економічнім і культурнім подвигненню народніх робучих мас. Не вяжучи ся партійними відносинами, не замикаючи ся в доіматичні рами якоєс доктрини політичної чи суспільно-економічної, не присягаючи на певні формули в штуці чи в науці, редакція, як і давніше, буде давати місце на сторінках нашої часописи гадкам репрезентантів ріжних поглядів, напрямів і теорій, але все і всюди буде виступати в обороні прав і свободного розвою людських одиниць і національних організмів, а против всякої проповіди чи оборони насильства, обмежень людських чи національних прав, свободи мисли й досліду. Спеціально-ж в нинішню переломову хвилю, коли важить ся доля українського народу, уважає вона своїм обовязком служити виясненню тих доріг, якими повинні піти змагання української суспільності до відродження України і створення відповідних обставин для всестороннього розвою українського народу.

Засновуваний від початку з метою служити інтересам всеї України-Руси, Літературно-Науковий Вістник в перші роки свого істновання, поки не була йому загорожена дорога на Україну, до певної міри (о скільки се було можливо під дамокловим мечем непевності) сповняв обовязок всеукраїнського органу — не тільки для України австрійської, а й російської, позбавленої всякої можности уживання українського слова. Повна цензуруна заборона, що впала на наш журнал в 1901 р., не могла не ослабити сих звязків і позбавивши його читачів з російської України, змушувала входити глубше в сферу місцевих інтересів українського життя в Австрії, а спеціально в Галичині. Та скоро лише заблисли перші зорі ліпшої будучності в Росії, жур-

нал наш не залишив з збільшеною енергією відкликати ся на визначніші пояди тамошнього життя, і тепер, коли відкривається йому знову дорога до Росії, Редакція уже всіх старань, аби увійти в як найтісніший контакт з українським життям в Росії, з тамошніми літературними й публіцистичними кругами. Розкріпощене українського слова в Росії позбавить наш журнал сумної привілості бути одноким українським літературно-науковим органом України і викличе появу цілого ряда журналів ріжного складу і напряму. В сій гуртовій роботі літературно-наукові й публіцистичні сили, що трупують ся коло Літературно-Наукового Вістника з подвоєною охотою й енергією брати муть участь в обговоренню й розвязанню питань сучасного українського життя, вносячи в діскусію те, що можуть дати для їх зрозуміння з своїх ріжних і відмінних точок погляду.

Зменшивши розміри свого журнала по забороні Росії, Редакція уже в останнім річнику привернула його більшеменьше до давнішого розміру, а в будучності, в міру збільшення предплати, постарається ся все можливо розширити. В інтересах читачів з Росії вона заводить з сим річником відділ хроніки політичного, суспільного й культурного українського життя поза межами Росії, а по важнішим питанням з сих сфер будуть давати ся з часта окремі статі. Так само на важніші пояди й питання, що дотикають України російської, журнал наш буде все відзиватися, а для близшого контакту своїм близшим постулатом Редакція ставить засноване редакційного відділу в Київі — так скоро, як лише позволять на се тамошні обставини.

Редакція має надію, що окрім старих і випробованих своїх приятелів вона побачить в лаві своїх співробітників і ряд нових сил, викликаних великим моментом національного й соціально-політичного пробудження України. Двері нашого журнала будуть для них відтворені широко й гостинно.

У Львові 1 (14) XII.

M. Г.